

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Mai (Florar)

nr. 5 (65) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ce înseamnă să fim vii?

Citiți în pagina 1

„Îmbrățișează un copac!”

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios
Irodion de la Lainici

Citiți în pagina 14

Să păstrăm vie lumina
Învierii!

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Ce înseamnă să fim vii?

Prin mila lui Dumnezeu și cu bucurie mare, am sărbătorit și în acest an cel mai important eveniment din credința creștină și anume, Învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Voi începe aceste rânduri cu urarea „Hristos a Înviat!”, dorind ca lumina sfântă a Învierii să lumineze și să încălzească sufletele tuturor celor care după putere s-au ostenit să facă voia Domnului și să-și ducă, și în postul care tocmai s-a încheiat, crucea cu răbdare și mulțumire. Cu ceva timp în urmă, am urmărit un spot la un film de acțiune, în care se întâlnesc doi oameni; iar unul dintre ei căutând să-l evite, îi spune celuilalt:

- Nu-mi place să vorbesc cu morții!
- Dar, sunt viu! îi răspunde contrariat omul.
- Ba nu. Ești mort...doar că nu știi!

Nu are rost să descriu scena, poate v-ați dat seama că este o poveste cu gangsteri și traficanți de droguri; dar ceea ce m-a pus pe gânduri a fost atitudinea (mimica, mirarea) omului când i s-a spus că deși i se pare că este viu, totuși este mort. Bine, filmul este film, dar dacă ne întâlnim (în rugăciune sau în orice mod) cu Domnul Hristos și ne-ar întreba „Domnul/ doamna X, cum sunteți?” sau, ca să fiu mai pe înțeles, ar întreba „Suflețel, care este starea ta?”, oare ce am răspunde? Poate că pentru unii dintre noi este un răspuns greu de dat, știind că vorbim cu El, cu Cel care știe adevărul; sau poate cu bucurie și fără ezitare am spune: „Doamne, sunt viu!”. Ce frumos ar fi...

Sfântul Ioan Gură de Aur ne amintește că: „Nu este nimic mai luminos și mai tare ca adevărul, după cum nu este nimic mai slab ca minciuna. Adevărul nu se ascunde, nu se teme, nu aspiră la favoarea populară; el este superior tuturor și a toate, este de nebiruit, adăpostind sufletele care caută frumusețea.”.

Dar, ce înseamnă să fim vii? Să ne mișcăm de colo-colo, să bem, să ne distrăm mai ceva ca nimeni altul, să trăim permanent o viață agitată? Am întrebat recent pe un cunoscut „Știi ce înseamnă să fii viu?”. A stat o clipă pe gânduri, apoi, știind că „frecventez biserica” mi-a spus: „Aaaa... Cred că trebuie să fii sfânt sau ceva de genul acesta!”.

Personal, cred că poți să fii viu și fără să fii sfânt, doar dacă realizezi că „Viața

este mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea.” (Luca 12, 23). Îmi place să cred că sfințenia se dobândește doar ca urmare a unui suflet viu și este o încununare sau, mai exact, o răsplată a sufletului care Îl simte pe Cel care l-a creat. Doar simțind, pot spune că iubesc viața. Cu siguranță, un om care își trăiește viața în nepăsare, nu poate iubi (cu adevărat). Cred că a fi viu, înseamnă să fim asemenea pământului arabil pe care Domnul Hristos a sădit cuvântul Său, înseamnă a refuza fariseismul pe care ego-ul propriu ni-l clădește sau alții încearcă să ne impună prin sloganul „Fii tu însuși!”. Până la urmă, a fi un om viu înseamnă să fii un om firesc, un om credincios, deoarece în ortodoxie, în dreapta credință, nimic nu este nefiresc.

Sfântul Vasile cel Mare spunea: „Ia seama la tine însuși. Cercetează-te din toate părțile. Ține neadormit ochiul sufletului tău, că să-ți fie de pază neîncetat. Nu lăsa niciodată ca mintea ta să fie subjugată de patimi și nu îngădui ca patimile să pună stăpânire pe sufletul tău. Ia seama la sufletul tău, să-l curățești de toate păcatele și de toate murdăriile viciilor. Porunca de a lua seama la tine este folosită și celor sănătoși și celor bolnavi. Pe cei bolnavi îi vindecă, iar pe cei sănătoși îi desăvârșește”.

În asentimentul Evangheliei, a nu fi viu (a fi mort duhovnicește) reprezintă pe cei care se complac cu patimile, cu drogurile, desfrânarea și cu alte deprinderi dăunătoare, acceptându-le și făcând corp-comun cu acestea.

În Sfânta Evanghelie găsim un pasaj în care unul dintre ucenici i-a spus Domnului: „Dă-mi voie să merg mai întâi să-l îngrop pe tatăl meu. Atunci Iisus i-a răspuns: Vino după mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.” (Matei 8, 21-22). Cred că sunt morți duhovnicește nu numai cei care nu se împotrivesc patimilor (despre care am menționat mai sus), ci și cei care se roagă și merg la biserică, dar, așa cum am arătat și în alte articole, odată cu ieșirea din biserică, uită tot ceea ce au învățat, adică ascultă (sămânța căzută pe piatră sau între spini), dar nu împlinesc cuvântul lui Dumnezeu.

Când m-am hotărât să scriu despre acest subiect, am luat în considerare și faptul că deși ne salutăm mărturisind creștinește că „Hristos a Înviat!”, uităm că Domnul a Înviat și pentru a scoate din iad și a ridica la cer sufletele celor bine-plăcuți Lui, sufletele celor vii.

Ca o paranteză, în icoana Învierii, Îl vedem pe Domnul Hristos cum apucă pe strămoșii noștri de la încheietura mâinii și îi trage (în sus), pentru că ei au dorit ajutorul Lui și și-au întins mâinile către El cerându-I ajutorul. Dar noi, cum vom putea spune că suntem vii, dacă nu-L căutăm sau dacă, după ce luăm Lumina, Îi întorcem spatele plecând către distracții, fără să așteptăm să ne ridice și pe noi din moartea care ne cuprinde? De aceea, replica din film „Ești mort...doar că nu știi!” cred că se potrivește multora dintre noi, care rămânând străini de Domnul Hristos

de-a lungul întregii vieți pământești, în starea aceasta de nepăsare, nu se bucură (cu adevărat) de Învierea Domnului și nici nu vor cunoaște învierea propriului lor suflet.

Părintele Dumitru Stăniloae confirma că: „Cei făcuți de Dumnezeu nu pot avea viața și nu pot spori în ea decât din El, ca sursă a vieții”.

Chiar dacă evenimentul Învierii Domnului s-a petrecut cu două mii de ani în urmă, nu înseamnă că în prezent nu există Înviere sau că Învierea va fi doar la cea de-a doua venire a Mântuitorului (cea de obște). Învierea există (se petrece) în fiecare clipă pentru sufletul care este în căutarea Cuvântului mântuitor. Pentru că Însuși Domnul Hristos a spus: „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia” (Ioan 5, 24-25).

Chiar și părintele Iulian a pus accent și a tâlcut de multe ori cuvintele Domnului „vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia”, tocmai pentru a înțelege că învierea sufletului se întâmplă atunci când ni se vor deschide urechile și vom înțelege cuvântul Evangheliei. Dar, ca să primim harul de a înțelege scripturile avem nevoie de multă rugăciune.

Sfânta Matrona, urmând învățăturilor Sfinților Părinți, ne învață: „Mergi în biserică și nu te uita la nimeni, roagă-te cu ochii închiși sau privește o icoană”. Câtă înțelepciune se află în puține cuvinte! Și tot ea ne atenționează că „Moartea subită are loc dacă trăim fără rugăciune”.

Cu toate că se pot spune multe despre acest subiect, închei aceste rânduri cu convingerea că nu trebuie neapărat să fim sfinți pentru ca sufletul nostru să fie viu. Dragii mei, și sfinții au avut păcate, dar prin nevoință și prin rugăciune Domnul s-a îndurat de ei și i-a scos din păcat, dăruindu-le viață veșnică. Așadar, chiar dacă postul s-a încheiat, trebuie să înțelegem sau măcar să menținem rugăciunea, să evităm autosuficiența (după cum spunea recent părintele Iulian) și să rugăm pe Domnul Hristos să ne învrednicească de al Său trup și sânge, pentru că: „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (Ioan 6, 53-54).

Așadar, să ne bucurăm împreună de Învierea Domnului și mărturisind Învierea Sa, să-L rugăm să învieze și sufletele noastre spre înțelegerea Sfintei Evanghelii și spre viață veșnică. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Îmbrățișează un copac!”

Sfântul Cosma Etolianul vestea că „va veni o vreme în care oamenii vor rămâne săraci, deoarece nu vor mai iubi pomii”...

În facultate, una dintre doamnele profesoare, în cadrul unui seminar, ne-a oferit oportunitatea de a ieși cu toții afară, într-un parc din apropierea Universității, pentru a desfășura câteva activități de tip outdoor (în afara „clasei”), pregătite de alți colegi. Nu pot uita cum, pe bilețelul aferent unei activități scria: „Îmbrățișează un copac!”. Ideea părea atât de ciudată... trebuia să o punem în aplicare și să o facem timp de circa un minut!

Am făcut câțiva pași, am deschis larg brațele, am îmbrățișat unul dintre copacii din parc și...m-am simțit minunat! Nu mi-am dat seama înainte că de fapt aveam atât de mare nevoie de acea îmbrățișare! Și cred că și copacul la fel!

Am auzit de mai multe ori că e bine să vorbim cu florile în timp ce le îngrijim, deoarece acestea se dezvoltă mult mai repede și mai frumos. Copacii, florile, plantele din grădinile noastre, chiar și buruienile, toate sunt lăsate de Dumnezeu pe pământ. Nu sunt foarte diferite de celelalte ființe, de noi sau de animale: se nasc, se hrănesc, se dezvoltă, cresc și în final mor, dar unora dintre ele le putem prelungi viața, ocrotindu-le prin iubire.

Dintr-un articol, am extras câteva cuvinte ale părintelui Amfilohie de pe insula Patmos: „Știi că Dumnezeu ne-a mai dat încă o poruncă, dar care nu este consemnată în Scriptură? Este porunca: «iubiți copacii». Atunci când plantezi un

copac, plantezi nădejde, plantezi pace, plantezi iubire și vei primi binecuvântarea lui Dumnezeu”.

Pe pagina de internet a editurii Doxologia, Vlad Condrea, în articolul său: „Nu așa ne-au învățat bunicii”, ne amintește că bunicii noștri „ne-au învățat să sădim, să udăm, să îngrijim, să dăruim, să iubim înainte de a culege. Ne-au învățat că tot ce avem și ne înconjoară este darul lui Dumnezeu, și mai ales că El este prezent în darul Său, pe care trebuie să-l prețuim. Ne-au învățat să nu vorbim prea mult în natură, ci să vorbim mai mult cu ea, să o ascultăm, să devenim pentru câteva minute duhovnicul ei, să fim părtași la minunile ei, pentru că da, natura este Sfântă și poate face minuni cu noi toți.”.

Așa că...de ce să lăsăm ca vorbele Sfântului Cosma să se adeverească și să devenim tot mai săraci, din cauza ignoranței noastre față de natură? Părintele Porfirie Kavsokalyvitul ne-a învățat că „Toate în jurul nostru sunt picături din dragostea lui Dumnezeu.”. Ar fi frumos să înțelegem cât de important este să le oferim tuturor ființelor măcar puțin din dragostea noastră! Făcând acest lucru, am simți și noi marea dragoste a lui Hristos, la fel cum am simțit eu în timpul aceluși seminar.

Vă îndemn să încercați și dumneavoastră, măcar o dată, să îmbrățișați un copac sau să-i vorbiți cu voce tare unei flori! Vă veți umple de dragoste sfântă și apoi sunt sigură că veți simți nevoia să repetați acea clipă ori de câte ori veți avea ocazia! 🌳

Ioana Sanciuc, Parohia Sf. Vasile Tătarăși
Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Să păstrăm vie lumina Învierii!

S dragi prieteni, iată, cu mila Domnului și a Maicii Sale Prealăudate, am ajuns și în luna mai, denumită în tradiția populară și ca luna lui florar, o perioadă de adâncă schimbare, atât a naturii înconjurătoare, cât și a noastră, a creștinilor ortodocși, mai cu seamă că Dumnezeu, în marea Sa milă și dragoste față de noi, ne-a învrednicit să ajungem și să trecem cu bine prin perioada Preaminunatului praznic al Învierii Fiului Său. Însă, nu trebuie nicio clipă să uităm că, deși sărbătoarea a trecut, sensul și semnificația ei ar trebui să ne călăuzească viața și existența noastră pe tot parcursul anului. Dar, câți dintre noi mai păstrează în sufletul lor candela luminoasă a Învierii? Câți conștientizează că Hristos nu a Înviat doar de sărbătoarea Paștelui, ci Învie în fiecare zi?

Constat cu mâhnire faptul că cei mai mulți dintre noi, creștinii ortodocși practicanți, odată ce sărbătorile s-au terminat, devenim aceiași oameni de dinainte și întocmai ca un câine ce se întoarce la vărsătura sa, tot așa revenim și noi la mocirla și netrebnicia în care ne-am scăldat tot timpul.

Să știți, dragii mei, că aceasta este o falsă înșelare și o prea mare stimă de sine pe care noi o dobândim din cauza acțiunilor și faptelor noastre rele, căci, precum Însuși Mântuitorul Hristos a zis ucenicilor „Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 19), tot așa ar trebui și noi să credem cu tărie că Domnul Hristos ne este alături în tot ceasul, în bucurii, dar mai ales în necazuri. De aceea, Lumina Sfântă a Învierii ar trebui să dăinuie în sufletul și viața noastră, întocmai ca o candelă căreia îi punem ulei să nu se stingă și să ținem și noi candela inimilor și faptelor bune aprinsă, să o împodobim, să o îngrijim și să fim ca fecioarele cele înțelepte, așteptând înfricoșătoarea și cea de-a doua venire a marelui Hristos, fiind astfel pregătiți pentru intrarea în camera de nuntă a Împărăției veșnice.

În încheiere, vă urez tuturor zile senine, cu multe binecuvântări și să ne rugăm bunului Dumnezeu ca Fiul Său Cel Înviat din morți să se milostivească spre noi și să ne facă mai înțelepți spiritual, ca astfel să sperăm că putem fi și noi în ceata celor dreți!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Caută-L pe Domnul și nu căuta unde locuiește

*S*ndemnul acesta se găsește în Patericul egiptean și aparține lui avva Sisoe. E un mesaj concis și în vorbe simple, cu bogăția aceea de înțelesuri multiple și mereu actuale specifică sfinților. Mie mi-a rămas în minte pentru că am simțit mereu tendința de a-L spiona pe Hristos, mai degrabă decât de a-L urma. Am căutat să am beneficiile numelui de creștin, fără prețul plătit constant pentru el, preț incomod pentru iubitorul de lume, dar eliberator și aducător de o cu totul altă bucurie.

Mă obișnuisem să iau câteva piese din acel mare puzzle al creștinismului, cele cu lumină și soare, și să îmi imaginez că le pot strecura cu piesele din setul sărăcăcios și fad de care dispuneam eu însămi, nerenunțând la nimic. Anii adolescenței i-am petrecut, de pildă, mergând în cluburi unde se asculta muzică rock, din cea cu versuri neascuns în slujba răului, cu impresia comodă că totul se echilibrează dacă nu le transform într-un crez personal și dacă, pe deasupra, merg și duminica la biserică. Aveam prieteni care se declarau atei sau împotriva creștinismului, știam oameni care mergeau noaptea să facă vrăji prin cimitire, care se drogau, care făceau avort, unii care ar fi ars bisericile sau chiar care mergeau să se împărtășească pentru a avea acces mai bun spre Transcendență, dar nemărturisind grozăviile pe care le făceau, din moment ce preotul ar fi fost prea bătrân să înțeleagă, iar Sodoma și Gomora țin de legile cele vechi...

Sfatul lui avva Sisoe mi s-a adresat în mai multe feluri. De mersul la biserică am prins drag de copil. Mă duceam mereu devreme, să ascult Feririle și Sfinte Dumnezeule, pe glasul 5. Nu eram atentă prea mult, iar dacă dascălul n-ar fi cântat frumos, nu m-ar mai fi câștigat. De-aș fi auzit orga catolicilor sau cântecele protestanților în copilărie, cred că aș fi alergat imediat într-acolo. Abia acum, la maturitate, mi-am dat seama că de fapt este înțelept lucru a nu folosi instrumente muzicale în timpul slujbelor. Bineînțeles, are și vocea mrejele ei, mai ales dacă nu sunt capabilă să absorb prea bine duhul cântărilor.

În altă ordine de idei, curiozitatea m-a apropiat de creștinism. De curiozitate am început în liceu să citesc Biblia, să merg pe la neoprotestanți, să caut să-mi găsesc răspunsuri clare la întrebările metafizice care mă frământau de ani mulți. Nu eram mulțumită cu terenul nesigur al credinței, ci voiam, cum ironiza André Gide, să-L chem pe Hristos la telefon. Dacă Cioran descria mai bine stările prin care treceam, investeam timp în acest soi de autocunoaștere și nu în rugăciune.

A căuta unde locuiește Dumnezeu înseamnă a ști, teoretic, ce este scris în Scripturi și în Catehism. Înseamnă a vizita mănăstiri frumos pictate, în concediu, a asculta colinde înălțătoare și a veni la miezul nopții pentru a „lua lumină”. Nu sunt lucruri rele nicidecum, dar este sămânță bună lăsată pe loc pietros. Nici acum nu îmi este comod să accept că Dumnezeu, fie chiar și după Euharistie, Își arată câte un grăunte de lumină abia în urma unei interacțiuni lăuntrice, făcute sincer, cu toată nesiguranța și cu tot întunericul propriu, însă asumat spre schimbarea de care este nevoie.

Raportând asta la mine, știu că înverșunarea cu care aș vrea să sfărâm toate piedicile necunoștinței despre Dumnezeu nu mă poate duce nicăieri bine, dacă nu sunt gata să pun în practică – ori mai degrabă să trăiesc ceea ce mi se descoperă. Adică să-L trăiesc pe Dumnezeu. Să fiu trăită de Dumnezeu. E o abandonare a ființei pentru a o regăsi, dar taina aceasta mi se ascunde mereu. Știu că nu-mi folosește la nimic să știu dacă Hristos va veni la Judecată la costum și cravată ori în straiele cam ciudate pe care le văd în icoana Învierii. Nici dorința de a fi putut auzi cum suna vocea Lui la Cina cea de Taină, pe când cânta psalmi. Și cu atât mai puțin tainele creației întregi.

Singurul lucru care-mi rămâne mulțumitor și autentic este cunoașterea nemediată, cu asumarea consecințelor ei. Să gust și să văd rămâne deci să fac și să fiu.

Ștefania Vaida, Parohia Sf. Vasile Tătărași

A fi una cu Hristos

Smerenia este arta care te trimite la tine, să stai cu tine, smerit în tine. Procesul care a rânduit întreaga stare de lucruri, soarta întregii creații a lui Dumnezeu și care a fost făcut printr-un act de mare smerenie, înfricoșându-se îngerii și toate puterile cerești, este întruparea Mântuitorului. Sigur, Dumnezeu fiind, vă închipuiți ce pogorământ, dincolo de orice putere de înțelegere, a făcut, pentru a lua chip de om.

Actul ăsta era necesar să se facă, pentru că, printr-un act de mândrie nesăbuit, Lucifer a pretins că este Dumnezeu, că ar fi vrut să fie Dumnezeu. Și numai prin două cuvinte: „Eu sunt...” – atât a zis satana. Ar fi vrut să zică: Eu sunt Cel Ce sunt, adică Dumnezeu. Dar a căzut. Și vă închipuiți, s-a pedepsit în forma cea mai grozavă și mai cumplită. Că spune într-un loc: „Dacă ai vedea un drac în adevărata lui urâciune, n-ai putea rezista să nu mori”. Lumea își închipuie că acolo, în suferințe, în iad, va fi tot o conjunctură posibilă, dialogală, nu-știu-ce. Nu! Deci, a fost necesar ca Mântuitorul să Se smerească. Pentru că smerenia este singura forță care poate elibera orice suflet și orice popor, în toată creația lui Dumnezeu. Bunăoară, noi, ca să putem fi alături de Hristos, trebuie să purtăm aceeași identitate. Dacă El s-a smerit, El, Care a făcut cerul și pământul și Care a făcut tot ce există, sigur că creația Lui va trebui să stea la dispoziția Lui, smerită.

Un creștin cu viață bună a bătut la ușa Mântuitorului să-i deschidă. Și a întrebat: „Cine este acolo?”. „Un creștin iubitor al Tău”. „Nu se poate. Nu ești pregătit. Nu-ți deschid!”. Îngrijorat, foarte îngrijorat, și-a dat seama de ce. Pentru că el trăise o viață creștină cum a știut el. S-a frământat el: „Care ar putea să fie motivul pentru care nu mi-a deschis?”. Și, frământându-se, a intrat într-o smerenie autentică, căci nu e ușor să te frământă când nu te primește Hristos, mai ales pentru un om care crede și trăiește în Hristos, cu nădejdea veșniciei alături de Hristos. Și s-a dus smerit și a bătut la ușă. „Cine este acolo?”. „Tu ești”, a zis credinciosul. Mântuitorul i-a răspuns: „Dacă tu ești Eu, intră!”. Avea aceeași identitate cu El! Cum spune Sfântul Simeon: „Dumnezeu Se adună cu dumnezeii, după har”.

Sursa: „Ne vorbește părintele Arsenie”, vol. II, Editura Mănăstirea Sihăstria

Tineretul ortodox și societatea modernă

Biserica, în zilele noastre, are misiunea de a descoperi lumii dragostea cea părintească a lui Dumnezeu. Citind Sfânta Scriptură, vedem că Dumnezeu vorbește adeseori despre tinerețe. Mai întâi, amintește despre tinerețea lui Israel, iar aceasta ne apare, la o primă vedere, ca o realitate fragilă. În Psalmi se spune undeva că inima omului este înclinată spre cele rele încă din tinerețe. Un alt psalm vorbește despre greșelile tinereții, iar Sfântul Apostol Pavel, în Epistola a II-a către Timotei, ne îndeamnă să fugim de ispitele, de fluctuațiile ei.

Însă, în Sfânta Scriptură, Dumnezeu vorbește și despre suferința tinereții. De pildă, în Psalmul 87, psalmistul spune: „Sărac sunt eu și în osteneli din tinerețile mele” sau, în alt psalm, zice: „Din tinerețile mele mă prigonesc cei ce-mi voiesc mie rele”. Prin urmare, după cum am văzut în aceste texte, e limpede mărturia că tineretul are nevoie de îndrumare părintească, de ocrotire. În Psalmul 118, cel mai lung psalm, pe care, desigur, îl cunoașteți, se pune problema modalității prin care să ne păstrăm o tinerețe curată.

Al doilea aspect pe care aș vrea să-l subliniez e că, în Sfânta Scriptură, tinerețea nu e prezentată doar ca o realitate fragilă, ci ca o perioadă de dobândire a înțelepciunii. Sfânta Scriptură mărturisește: „Tinerețea Îl caută pe Dumnezeu”. În Cartea Înțelepciunii lui Solomon se spune: „Din tinerețile mele Îl caut pe Domnul”. În același timp, din ceea ce vedem în Sfânta Scriptură înțelegem că și Dumnezeu îi caută pe tineri. În Psalmul 70, psalmistul mărturisește Domnului: „Dumnezeule, m-ai învățat din tinerețile mele”.

În sfârșit, al treilea aspect arată tinerețea ca o realitate deschisă către viitor, ca o realitate profetică, așa cum se spune și în Psalmi că Dumnezeu este Cel care ne inspiră. Aceste trei aspecte despre care am vorbit le putem descoperi și în cartea Profetului Daniel, în sensul că acei trei tineri, care au intrat în cuptorul cel cu foc și au ieșit nevătămați, pot fi un exemplu pentru tinerii de astăzi. În alte texte ale Sfintei Scripturi, cum este, de pildă, cartea Profetului Ioil, se afirmă că tinerii au revelații profetice.

Sursa: Pr. Prof. Dr. Marc-Antoine Costa de Beauregard – „Tineretul ortodox și societatea modernă”, Editura Doxologia

Strofe pentru suflet

A strigat Iisus odată

A strigat Iisus odată,
Mai demult, în urma mea.
M-am uitat spre El îndată:
Chip de cerșetor avea.

Îmi ceruse sărăcuțul:
„Dă-mi și mie, frate-un leu!”.
M-am întors, i-am dat bănuțul,
Preamărind pe Dumnezeu:

„Mulțumescu-Ți, Doamne Sfinte,
Că din nou m-ai cercetat!”.
Murmurând în gând cuvinte,
Mai departe am plecat.

A strigat Iisus odată
După mine pe un drum.
M-am întors și de-astă dată:
Chip bătrân avea acum.

Târâia un sac, săracul,
Și de-acum nu mai putea..
I-am luat pe umeri sacul
Și I-am dus povara grea.

„Domnul să te miluiască!”,
„Să te-audă Dumnezeu..”,
L-am lăsat în fața porții
Și-am plecat în drumul meu.

Când eram în studenție
În spital m-am internat
Și fiind mai tânăr, mie
Mi s-a dat un jalnic pat.

Când s-a externat vecinul,
Ce avea un pat decent,

Fericit că termin chinul,
N-am mai stat niciun moment,

Ci m-am transferat în pripă
Imediat în patul său,
Fără să regret o clipă
Părăsirea celui rău.

Tocmai îmi probam salteaua,
Tolănindu-mă voios,
Când în cameră apare
Chipul Domnului Hristos!

Încercau să Îl așeze,
Căci fusese operat,
Unde credeți?.. Chiar pe „vechiul”,
Antipaticul meu pat!

Cu regrete naturale,
M-am grăbit timid să spun:
„Dați, vă rog, Domniei Sale,
Patul ăsta, că-i mai bun..”.

Am văzut Mântuitorul
Când bătrân și când copil,
Când bolnav și când în zdrențe,
Ca un cerșetor umil..

Lumea nu-L vedea pe Dânsul,
Însă eu știam că-i El,
Vrând să-I demonstrez prin fapte
Că sunt un creștin model.

Nu am aur în cămară,
Nici bancnote sub saltea:
E în cer a mea comoară
Și sunt fericit cu ea!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Vameșul zgârcit și pâinea aruncată

A fost fost odată, în părțile Africii, un vameș foarte zgârcit, pe nume Petru. Acesta era atât de rău și de nemilostiv, încât săracii se temeau și să se apropie de el. Nimeni nu primise niciodată nimic de la acest vameș.

Într-o zi, strângându-se săracii împreună, unul dintre ei a pus rămasăg că nu se va lăsa până ce nu va primi ceva de la vameșul zgârcit. Zis și făcut. Săracul s-a dus la poarta vameșului și a început să strige cât îl ținea gura să-i dea ceva milostenie.

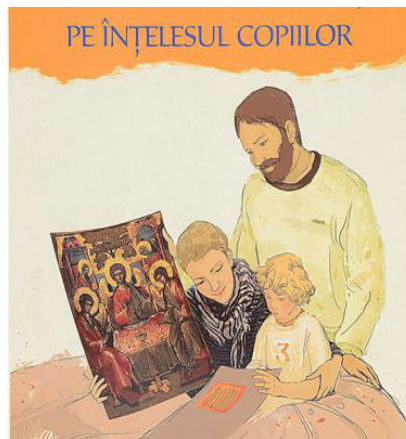
S-a întâmplat ca vameșul tocmai să aducă acasă o căruță cu pâini. Nemaiputând răbda strigătele săracului, Petru a luat o pâine și a aruncat-o în acela cu mânie, vrând să-l alunge. Săracul a luat bucuros pâinea și a alergat la ceilalți cerșetori, lăudându-se că a primit milostenie de la vameșul cel hain.

Noaptea, vameșul a avut un vis care l-a înfricoșat foarte mult. Parcă au venit la el niște negri și i-au luat sufletul, ducându-l la un Judecător îmbrăcat în haine de lumină. Arătările cele negre zbierau, zicând că ei trebuie să ia sufletul vameșului, deoarece acela nu a făcut nimic bun. Atunci a apărut un Înger luminos și a zis: „Nu este adevărat! Ieri, Petru a dat o pâine unui sărac! Iată această pâine!”.

Atunci, Judecătorul, care nu era altul decât Hristos, a zis: „Să punem pe cântar faptele rele ale lui Petru, de o parte, iar de cealaltă parte această pâine!”. Demonii au pus pe cântar o mulțime de fapte rele și cântarul s-a înclinat până jos. Atunci, s-a apropiat și Îngerul și a pus pâinea pe celălalt taler. Ce minune! Pâinea singură a ridicat cântarul și a tras mai mult decât toate faptele rele. Îndată, urlând supărați, demonii au dispărut din fața Judecătorului milostiv.

Trezindu-se, vameșul a înțeles ce a fost acel vis și s-a minunat: „Dacă o pâine pe care am dat-o unui sărac, fără voia mea, mi-a ajutat atât de mult, oare cât de plăcuți lui Dumnezeu sunt cei care fac milostenie tot timpul?”.

De atunci, vameșul Petru a început să facă milostenie în fiecare zi, încât nu se putea găsi om mai milostiv și mai bun în tot orașul.

Sursa: Ieromonah Savatie Baştovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 57-60

Puterea rugăciunii

Mulți sunt cei care se roagă în orice vreme lui Dumnezeu, dar puțini cunosc puterea rugăciunii, mai ales atunci când se face cu credință de către oamenii plăcuți lui Dumnezeu. De aceea și noi vrem să povestim o întâmplare minunată pe care a transmis-o în scris Sfântul Grigorie cel Mare, papa Romei.

Pe când goșii au năvălit asupra Italiei, un soldat oarecare a fost luat prizonier. Soția acestuia nu și-a pierdut cumpătul, ci, atunci când avea vreme, mergea la biserică și îl ruga pe preot să-l pomenească pe soldat la Liturghie.

După un timp, soldatul a fost eliberat. Întorcându-se acasă, el i-a povestit soției că, în anumite zile, lanțurile cădeau de pe el, încât gardienii care îl păzeau nu știau ce se întâmplă. Femeia și-a dat seama că acelea erau zilele în care ea se ducea la biserică să se roage pentru el.

Sursa: Ieromonah Savatie Baştovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 65-66

În ziua de Paști

Toți copiii azi se îmbracă
Cu ce au ei mai frumos
Și părinții lor le cântă
Învierea lui Hristos.

Și la masă ciocnesc astăzi
Toți copiii cei cuminiți,
Oua roșii și peștițe,
Cu iubiții lor părinți.

Toți copiii azi sunt darnici,
Căci ei știu că lui Hristos,
Îi sunt dragi numai copiii
Cei cu sufletul milos.

Și copiii buni la suflet,
Azi cu bucurie dau,
Cozonaci și ouă roșii
La copiii care n-au.

Autor: Elena Farago

Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici

Sfântul Cuvios Irodion s-a născut în 1821, la București, primind numele la botez de Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani, intră ca viețuitor la Mănăstirea Cernica, atras fiind de viața isihastă ce se trăia aici, sub oblăduirea starețului Calinic. În 1846, este tuns în monahism, primind numele de Irodion. Odată tuns în monahism, tânărul monah Irodion conștientizează marea vocație la care a fost chemat, adăugând nevoiță peste nevoiță. În septembrie 1850, starețul său, Calinic, este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea, unde și-a luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi spre ajutor în refacerea episcopiei amintite, ce era într-o vizibilă decădere.

Printre ucenicii luați este și monahul Irodion, pe care-l va detașa pe la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului și pe care-l va hirotoni în diacon și apoi în preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar în 1854, îl numește stareț la schitul Lainici. Între 1854-1900, starețul Irodion a păstorit 41 de ani acest schit, cu mici intermitențe. A fost cel mai longeviv stareț al schitului Lainici, din toate timpurile.

După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, își ia ca duhovnic pe ucenicul său Irodion, starețul de la Lainici. Astfel, ucenicul îi devine duhovnic adev. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavie sa, Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”. Simțea o mare ușurare, avea o aleasă încredere și deosebită apreciere la adresa starețului Irodion. Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar el, formându-se în duhul isihast cernican, le biruia cu smerenie și cu răbdare.

Pe 3 mai 1900, Cuviosul Irodion se mută la Domnul. La mormântul Părintelui Irodion se făceau minuni, se vindeau demonizații și se alungau duhurile necurate. Veneau oamenii atât din Regat, cât și din Transilvania să-și aline durerile și suferințele la mormântul Cuviosului Irodion, unde se și întâmplau. Sfântul Calinic l-a numit pe cuviosul Irodion „Luceafărul de la Lainici”, deoarece cu adevărat a fost un mare luceafăr, un mare luminător și rugător. Sfântul Irodion este ultima verigă a lanțului neo-isihast românesc din sec. XIX.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Mucenic Ioan Valahul

Binecuvântatul Mucenic Ioan și-a purtat vremelnica viață la jumătatea celui de-al XVII-lea veac de la Hristos. În acel timp, nu mult după evlavioasa domnie a lui Matei Vodă Basarab, la cârma Țării Românești a venit Mihnea Voievod, pe care pământeni i-l-au poreclit «Turcitul». Acest Mihnea, cu toate că se pretindea a fi român, era fiul unui cămătar grec și, arătându-se de mic atras de obiceiurile agarenilor, adică ale închinătorilor lui Alah și cinstitorilor lui Mahomed, a fugit de la părinții lui. S-a dus apoi la Țarigrad și s-a curtenit lui Sinan Pașa, zicând că este feciorul Radului Vodă și așa a petrecut la turci și în legea lor vreme de patruzeci de ani. Așadar, Mihnea s-a unit cu alți doi voievozi și, după ce a ucis pe mulți dintre dregătorii săi de la curte, a pornit răscoală împotriva turcilor, tăindu-i pe unde-i găsea. Printre cei robiți atunci a fost și tânărul Ioan, vlăstar de bun neam, născut și crescut aici, în Țara Românească, din părinți cuprinși în credință, evlavie și chivernisire gospodărească. Și Ioan, când a fost rob, era în vârstă de numai cincisprezece ani. Și astfel, legat, a ajuns la Țarigrad, unde iarna nu mai era iarnă, dar robia era robie. Iar cei ce-l păzeau l-au dus la femeia celui ucis, povestindu-i toate câte se întâmplaseră. Păzind legea ei, soția agareanului l-a înfățișat pe Ioan vizirului, spre judecată. Și Ioan a fost supus cercetării și a mărturisit adevărul, cum că el, omorându-l pe păgân, nu a făcut altceva decât să-și apere curăția lui de creștin adevărat. Iar vizirul l-a dat în puterea femeii celui mort, ca să facă cu el ce va voi dânsa. Și i-a zis femeia: „Iată, ești în puterea mea! Fiindcă mi-ai ucis bărbatul, îi vei lua locul și-mi vei fi bărbat. Din rob te fac slobod, din sărac, te ridic bogat. Dar, pentru ca să-mi fii bărbat, trebuie să te faci de aceeași lege cu mine. Nimic mai ușor decât să te lepezi de Hristos și să te faci închinător al lui Alah și cinstitor al lui Mahomed, profetul său”.

Pentru că au văzut că nu au nicio putere asupra lui Ioan, au cerut vizirului îngăduință să-l omoare. Iar vizirul a poruncit eparhului să săvârșească aceasta. Astfel, în anul 1662, în a douăsprezecea zi a lunii mai, pururea-fericitul tânăr Ioan a primit din mâna Domnului cununa biruinței.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Mai 2022

1 D Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

2 L Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare

3 M †) Sf. Cuv. Irodion de la Lainici

4 M †) Sf. Ier. Atanasie al III-lea, patriarhul Constantinopolului (Slujba sa din 2 mai se săvârșește a treia zi de Paști); Sf. Mc. Pelaghia; Cuv. Valerian

5 J Sf. M. Mc. Irina; Sf. Mc. Neofit, Gaie și Gaian

6 V Sf. și Dreptul Iov, mult răbdătorul; Sf. Mc Varvar

7 S Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat

8 D † Sf. Ap. și Ev. Ioan Teologul

Duminica a III-a după Paști (a Mironosișelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4

9 L Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari; Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor

10 M Sf. Ap. Simon Zilotul; Cuv. Isihie Mărt. și Lavrentie

11 M Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metodie, apostolii slavilor

12 J †)Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului

13 V Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul

14 S Sf. Mc. Isidor; Sf. Sfințit Mc. Terapont

15 D Cuv. Pahomie cel Mare; †) Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei

Duminica a IV-a după Paști (Vindecarea Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

16 L Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei

17 M Sf. Ap. Andronic și soția sa Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan

18 M Sf. Mc. Petru, Dionisie și Paulin

19 J Sf. Sfințit Mc. Patrichie, episcopul Prusiei

20 V Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf. Lidia din Filipi

21 S †) Sf. Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena

22 D Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic

Duminica a V-a după Paști (a Samarinencii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

23 L Cuv. Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadei; Sf. Mironosiță Maria lui Cleopa

24 M Cuv. Simeon, cel de la Muntele Minunat

25 M † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul;

26 J Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena (Înjumătățirea Cincizecimii)

27 V Sf. Mc. Iuliu Veteranul; Sf. Sfințiți Mc. Eladie și Terapont, episcopul Sardei; Sf. Mărt. Ioan Rusul

28 S Sfinții Ierarhi Eutihie, episcopul Miletinei și Nichita, episcopul Calcedonului

29 D Sf. Mc. Teodosia fecioara; Sf. Sfințit Mc. Olivian

Duminica a VI-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

30 L Cuv. Isaachie Mărturisitorul și Varlaam

31 M Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebiu și Haralambie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Ce înseamnă să fim vii?	1
„Îmbrățișează un copac!”	4
Să păstrăm vie lumina Învierii!	6
Caută-L pe Domnul și nu căuta unde locuiește	7
A fi una cu Hristos	9
Tineretul ortodox și societatea modernă	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici	14
Sfântul Mucenic Ioan Valahul	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424